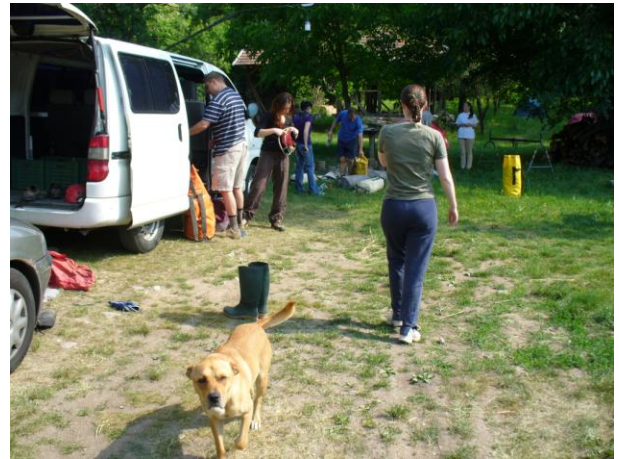

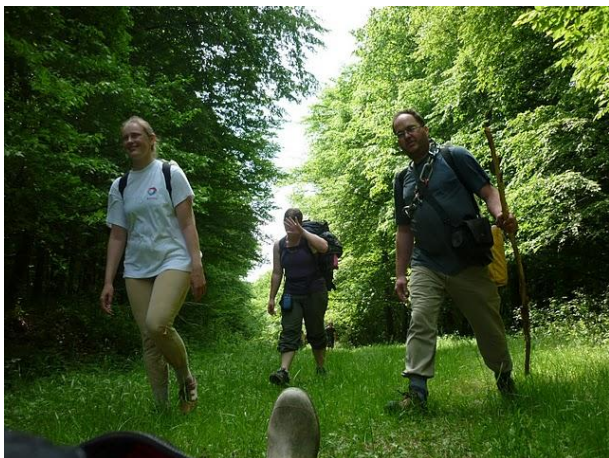
Alsóhegy

Félórás késéssel, de elindultunk az úti cél felé. Hosszú volt az út, bicókkal a tetőn, de Ferike jól bírta. Miskolcon egy rövidke pihenő, shopping, aztán irány a pelikános ház. Mikor megérkeztünk pont befutott a kocsmából, a csapat apraja nagyja. A hangulatuk jó volt ☺. A sátorozók a telek végénél megkeresték a maguknak megfelelő „buckás” területet a sátorállításhoz, majd a tábortűz közelébe gyűltek. Mindenki fáradt volt, így hamar eltettük magunkat másnapra.

Szombat reggel tapsgéppel történt az ébresztő, mindenki (3-an aludtunk a házban) ☺ „kipattant” az ágyból és irány a konyha, fürdő, öltözés, pakolás.

A hajnali csapat is megérkezett Pestről. ☺ Az útjuk kalandos volt, de ezt majd máskor. ☺ A nagyok elmentek befizetni a barlanglátogatás díjakat, addig mindenki megtudta, hogy melyik barlangban kezd. Mindenki beöltözött kényelmes túrás ruhába, befűjtük magunkat kullancs, szúnyog irtóval, majd be az autóba, és irány a hegy. Vagyis a hegyre felvezető „turista” út. Azért idézőjelben, mert néha letértünk, néha elfogyott az út, és volt, hogy egy forrás keresztezte. ☺ A túra fel a hegyre, röpke 5 km hegynek felfelé.

☺ Az út vége felé az egyik csapat levált a Baglyoknál, onnan a többiek tovább a Széki és az Almási felé. Mire odaértünk eléggé elfáradtunk.

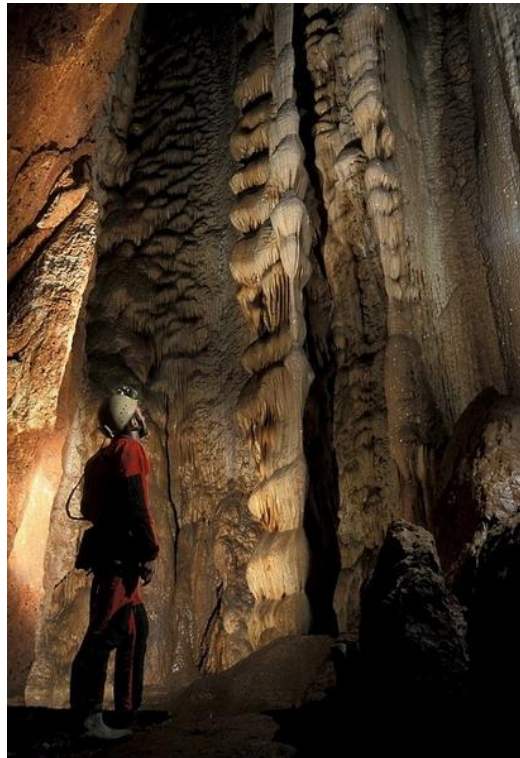

A barlang előtt hosszas várakozás, míg a nagyok beszerelnek, közben Zsolt értem jött, hogy nagyon ne unatkozzak és magával vitt a Székibe. ☺ Jó volt, aranyos kis zomboly, tele brekkencsekkel, meg sárral. Volt benne egy-két szép cseppkő, de elég kicsi a terem.

Innen szépen lassan kikecmeregtünk, mire kiértünk, úgy döntött az eső, hogy elered, így gyors léptekkel vonultunk át mindenestül az Almásiba. Közben találkoztunk Nagy Mohával, aki jó fej módon elrakta az Almási előtt hagyott csomagokat viszonylag zárt helyre, az eső elől. Jó szerencsét kívánt aztán robtunk is tovább. Az Almásiba viszonylag hamar lejutottunk, mivel az előző csapat eddigre már leért, és beszerelt, nem utolsó sorban az eső is sürgetett. ☺ Az én stopcsigám nem jeleskedett túlságosan, vagy én csináltam valamit rosszul, mert majd ki lyukadt a tenyerem annyira kellett nyomni. ☹ De Zsolt megmentett, és cseréltem vele a szimpla csigájára, a zomboly aljáig. Az utolsó ereszkedésnél Ferike elindult felfelé, én meg majdnem lefelé, egy kis félreértés miatt, de időben kapcsolunk, és visszament az aljába, megvárta a mi csapatunkat is. Hááát, a csapatunk eléggé megfogyatkozott, mivel Zsuzsi, és Klára nem voltak túl jól, nem vállalták be ezt a barlangot. De szerintem legközelebb ne

hagyjátok ki, mert lenről az a cseppkőfal csodálatosan nézett ki, és érdekesek voltak a kis medencék is az aljában, amit a víz kialakított magának.

Szemfülesek voltunk, még vizet is találtunk lent. Ide két úton lehetett lejutni, így felfelé is gyorsan haladtunk. Mire a barlangból kiértünk, addig a másik csapat gyorsan meglátogatta a Székít, mert Ők az Almásiban kezdtek. Ferike éppen kiért, neki szoltunk, hogy elindulunk a hegyről lefelé. A Baglyoknál hagyunk egy jelet, hogy a többiek is tudják, mi elindultunk haza. Leérve láttuk, hogy Josiék már végeztek, így már csak egy csapat van a hegyen. Irány vissza a szállásra, mindenki vacsizott, fürdés, teregetés, majd a tűz mellett összegyűltünk. Zsófi beszámolt, hogy a Székiből hány békát sikerült kimentenie. Páran, a korán kelők közül lefeküdtek, mert nem érezték jól magukat, meg kifáradtak. Klára, Zsé, és Én meglátogattuk a kocsmát, ami nekem kicsit csalódás volt, de Zsolt is mesélte, hogy ez nem így nézett ki régebben. A jäger szobahőmérsékletű volt, a helyi vagányok tuc-tuc zenét nyomattak, így viszonylag gyorsan elhagytuk a helyet. Sétáltunk egyet a patak felé, megkerülve egy templomot, aztán vissza a szállásra. Az eső eleredt, így mindenki nyugovóra tért.

A vasárnap reggel viszonylag ködösre sikeredett, Bendő keltett minket, hangos ÉBRESZTŐ kiáltásával, melyre gyors másikoldalunkra megfordulással reagáltunk, aztán szépen lassan kikecmeregtünk. Eddigre megjött Caca is, aki mint kiderült, szombaton a péntek este fáradalmait pihente ki, így a Baglyokat kapta jutalmul. Páran már éreztük, hogy a mai barlangot kihagyjuk, mert tuti nem tudnánk kijönni belőle, Erzsó is telítődött a szombati túrától, N.Tamás is, így mi kivontuk magunkat a barlanglátogatás alól. A többiek viszonylag lelkesen ismét cihelődtek, reggeliztek, mosakodtak, és irány a szombati program fordítva. Zsuzsa őrizte a házat, mert a hegyre nem akart feljönni (majd utólag elmesélte, hogy felment mégis, és majdnem vaddisznóval is találkozott. Egy kicsit eltévedt, de végül megtalálta a várat, amit keresett. ☺)

Hárman azért szolidaritottunk részben, mert a hegynek fel, majd le túrát megtettük. Fontos célt villantott meg szemeim előtt Erzsó... Mi felügyeltünk a kint hagyott csomagokra, és felszíni ügyeletet biztosítottunk. ☺ (Jól hangzik nem?) ☺ Az idő hűvös volt, de a többiek gyorsan végeztek a barlangokkal, és a kiszérésekkel, így már 3 körül elindultunk a Baglyok

felé, le a hegyről, ahol szintén már kint voltak a többiek, Tamás szerelte ki a pályát. Itt megjegyeztem, hogy ide vissza kell jönnöm. ☺ Aztán indulás megint vissza a szállásra. Egy kis csapatépítő kötélmosás, aztán mindenki pakolt, hogy hamar hazaérjen. A sátor összeszedése némi fejtörést okozott, de végül nagy kupaktanács után összehozták a fiúk.

☺ A szombat reggeli csapat indult elsőnek, Zsuzsa vezetésével olyan gyorsan, hogy csak a hangját hallottam. Nagy örömmre találtam magamon 2 kullancsot, akiket nem szerettem volna hazáig magamban tudni, így SOS jelekkel kerestem valakit, aki kiműti belőlem. Szerencsémre Zsófinál volt célszershám, így hamar megszabadított a borzasztó kintől. ☺ Az igazat megvallva jobb kint, mint bent. ☺ Természetesen Tamás maradt le a pakolással, így Josiék is elindultak. Sajnos rossz irányba, Tamás kárára. A telefonja bánta, ami a fűben hevert és az autó súlyát nem kedvelte. ☺ Csapatgyűlés, tanácskozás, Tamás arca egy pillanatra elkeseredett, de hamar túllépett rajta, leszűrte a lényegét: Legfeljebb nem telefonálok, hazafelé. ☺ Csak pozitívan ☺ Ezután mi is elindultunk, Zsolték maradtak fizetni. Hazafelé erősen gondolkodtunk, hogy együnk valahol, de valahogy mindig eltévesztettük a lehajtót, így maradt az otthon fellelhető élelem. ☺ Én nagyon jól éreztem magamat, igaz Gergő hiányzott, meg a tanfolyamról még sokan, de így is egy jó élmény maradt.

Alsóhegy, 2011.05.27-29.

Nagy Anikó/Ancsibe